

Fòrum de renovació del PSC?

CONCULCACIONS (17)

L'inefable Raimon Obiols, ara eurodiputat, lidera conjuntament amb Manuel Castells un fòrum de renovació del PSC. El títol em crida prou l'atenció i llegeixo complet l'article de I. Carbó a l'AVUI de 30 de juny-07. Un cop llegit em quedo veient visions i la meva petita esperança s'esvaeix.

Tot l'article està ple de frases que em semblen buides de contingut i que vol donar a entendre que faran no sé quines coses, però que acaben dient vaguetats com "...obrir un procés de reflexió i generació de propostes per a la renovació ideològica de l'esquerra catalana, oberta a diverses sensibilitats i aportacions de caràcter progressista" o "no té cap pretensió sobre el congrés del PSC" o "...ampliar el projecte d'esquerres que vol ser majoritari" o "...una contribució decisiva al debat productiu que necessitem".

Després de frases tant eloqüents, originals, enriquidores i concretes com aquestes, el resultat és que ja han aconseguit cridar l'atenció i han sortit als diaris amb l'intent de convèncer al públic que ara sí que anirem bé. Ideològicament parlant, no han dit res. Però llegint entre línies, s'ha entès tot. Es tracta d'una maniobra d'animació interna del partit del PSC, simplement decorativa. Hi ha un altre objectiu subliminal que consisteix en posicionar de nou un senyor que no ha estat mai res, que serà fidel a la negació de Catalunya i el seu redreçament i alliberament. Aquesta giragonsa barroera, aparentment sols afecta el propi partit. Té una motivació clara que cal desemascarar.

En un altre partit, aquest independentista s'està forjant una revitalització del seu missatge independentista, per dotar-lo d'una valentia i continuïtat que darrerament s'havia afeblit. Més concretament la proposta de Joan Carretero. Aquest esdeveniment ha inquietat els socis del PSC, perquè n'albiren una potència soterrada que explicaria moltes coses, en referència a la baixa participació creixent a les últimes votacions.

Els socialistes ho veuen com una terrible amenaça que s'obrirà pas per poc que ERC sàpiga enfocar novament la seva línia de partit sobiranista. Ha de quedar clar que tot continuarà igual o sigui com els seus autèntics amos, el PSOE "*ejpañol*" ho tenen previst. L'insult, la vexació, el robatori i l'entorpiment d'Espanya sobre Catalunya continuarà exactament igual. El domini absolut dels opressors sobre els vençuts continua garantit, de manera que les pepes rialleres (segons foto que acompanya l'article) no moguin ni un dit sobre el tema més important que té plantejat Catalunya, la seva Independència i el seu reconeixement com a nació amb plens drets a Europa.

No volen que es porti a terme aquesta concepció i terminologia independentista, sols ha de continuar imperant el "*viva ejpaña*" i "*vive la france*".

De tot això, ni parlar-ne, els "*ejpañoles*" no ho permetrien de cap manera. Més encara si algun d'aquests

incomparables pensadors fes alguna insinuació en el sentit citat, no ho dubtem, saltaria pels aires estrepitosament, quedant sense recursos de cap mena, tant en el què fa referència a la seva retribució econòmica i “modus vivendi”, com en la seva possibilitat de projecció política o qualsevol altra aspiració, representativitat o possibilitat de res.

Observem que la tècnica d'aquesta gent, consisteix en vestir declaracions que de cara als catalans aparentin possibilitats i millores a “debatre...” i que continuïn garantint a Madrid el seu domini sobre “*los territorios adquiridos por el derecho de conquista*” més, els corresponents quaranta anys d'herència franquista.

Per donar-los alguna llum em permetré, recordar-los algunes feines necessàries com pot ser que tingui un interès no tant sols immediat, sinó urgent, resoldre el merder organitzat per la companyia “*ejpañola*” RENFE a rodalies, o la limitació constant de l'aeroport de Barcelona, el trajecte del TGV per on els roti a Madrid i alguns, etc...

El triomf personal en política no garanteix inexcusablement un servei al país, sinó que moltes vegades significa solament això, haver trobat la gallineta dels ous d'or a nivell personal, acceptant moltes altres limitacions vergonyants i substancialment indignes. En Raimon Obiols, m'ha acabat de decebre. Creia que en el fons del fons del més fons, hi havia un català amb un altre tremp.

Claudi Romeu, 30 de juny del 07